

благоденствие под таквизи пастири, които притесняват неговото развитие, които обругават най-драгоценното нему народно име и го принуждават да забрави произходението си и да се откаже от съществуването си?“²⁴

Като с пророчески думи на библейски пастир във в. „България“ се очертава една антихристова църква - „гръцкофенерският Синод оскверни чистия дух на християнството и стана не църква, която да може да действа на сърцата на человетецте и да ги утвърждава в спасителната вяра, но съблазън на християнското изпълнение. Можем ли очига нещо добро за православието от пастири, тъй нравствено развращаеяни?“²⁵. Апогеят на отрицанието на гърците е назоваването на Божия враг - „като разгърнем едно фанариотско сърце, ще се учудим като видим, че в него не почива Христос Спасител, но грозний Антихрист.“²⁶ Венецът на публицистичната църковна полемика е познанието за извечното зло, въплътено в Цариградската патриаршия - по този начин се ознаменува възобновяването на българската народностна мисия. Българската борба за независимо духовенство е не само народностна, отцепническа, но начало на ново войнство за един народ - богоносец, войнство на духа, на Бога, срещу гръцкия Антихрист: „да се съберем и ний в черковите си и всенародно да аргосаме и ний и Гръцкия патриарх, и Гръцките владиици... По нашето изповедание глава на Церквата е Христос. Имаме убо глава на църквата си Христа Спасителя; имаме си народното духовенство; имаме си народните черкови и книгите по езика си...“²⁷

Върховното желание на българите за собствена църковна йерархия произхожда от живородната връзка в българската душа между църковността и народа - „Гръците съвършено разумяха, че нашата народност и нашите вероизповедни предания можеха да съществуват и да се опазят само чрез нашите вероизповедни началници, сиреч чрез нашата йерархия.“²⁸ Божията църква оживотворява българския народ в ново духовно царство на Бога - една духовна държавност не тук на земята, не преди и след във времето, а държавност отвъд земната държава. Тази църква-държава, която българите виждат пред себе си, смирено уважава кесаревия си „баща“ Султан Абдул Меджит, защото Евангелието проповядва смирение, а не анархистичен бунт срещу земните власти. В. „България“ представя съвременните й гръцко-български отношения през извечната дуалистична борба на Антихриста срещу Бога и богоносците. Съединението с гърците антихристи е „самоубийство“, което трябва да се възпрепятства като "послушае речи святаго Йоанна Богослова, който говори „Възлюблени, не на всеки дух вярвайте, но изпитвайте духа дали е от Бога.“²⁹ Субективирайки българския народ в жива същност, Драган Цанков провижда в църковното робство сакрално убийство, което цели